

Segn og jevne Grøfter end den, der hidtil endnu har været fremfat, og jeg har omvendt det Saab, at hvis de ærede Forſlagsſtillere ikke følge denne Vej, ville de indſe, at noget mere Moderation fra deres Side maa blive Følgen, forſaavidt vi virkelig ſkulle komme videre frem paa Lovgivningens Omraade. Naar jeg alſaa ſtemmer for Adreſſen, er det i det Saab, at den virkelig i Fremtiden vil frugtbargjøre den lovgivende Forſamlings Virkſomhed, og at vi ville faae et Udbytte deraf, hvilken Beſlutning Hs. Majeſtæt end maatte komme til.

Viſſe: Hvad der foregaar nu, er ikke kommet til os i Skikkelse af noget Klubſeligt eller Uventet; det har kaſtet ſine Varſler foran ſig, og allerede førend denne Adreſſe var kjendt af os eller af Folket udenfor, er det blevet forkyndt for os fra en Side, der har let ved at ſpaa, da den tillige handler, at „Uveiret nærmer ſig“. Som alle andre Uveir er ogsaa dette begyndt med at trække op med ſmaa Lyn og ſmaa Glimt i Horizonten, og den foregaaende Uge har jo leveret os en hel Række af ſaadanne ſmaa Tordenſkrald eller Lynglimt, der kunne være alvorlig nok mente fra dem, fra hvem de udgik, men ſom dog vare for ubetydelige til at kunne ventes at ville anrette nogen egentlig Odelæggelse paa den Side, imod hvilken de vare ſigtede. Men nu synes det, at vi ere komne til at faae Tordenveiret lige over vore Hoveder, og nu er alſaa Spørgsmaalet, hvad der vil komme ud deraf. Skal dette blive blot et Uveir, ſom klaver Luften og adſpreder den Misforſøiſſe og Lammelse, ſom hidtil har hvilet over os, eller ſkal det ſlaa ned og anrette Odelæggelse og Forſtyrrelſe, eller ſkal det endelig — da det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hanſen) nyſ har citeret den Udtalelſe fra det forenede Benſtre, hvori der henviſes til Sverig og Norge — ſkal det gaa med dette Tordenveir ſom med et andet, hvorom der ſynges i Romebien, at „hen ad Sverig til det drager“ og „ei mer det os forſkrækker“. Seg veed ikke, hvilken af Delene der vil ſke, men jeg kan ikke Andet end beundre den Omhu og Dygtighed, hvormed Alt er lagt tilrette for det Optrin, ſom i Dag foregaar. Det er ikke alene det virkelig overraſkende ſelb, hvormed Dag efter Dag af det ſtore Lovgivningsbudget, vi have at forhandle over, netop de Sager ere komne frem, i hvilke det var muligt at ſtille motiverede Dagsordener, der ſom Lynglimt kunde forberede os paa det Store; men jeg ſkal henviſe til den Betænksomhed, den Omſigt og den Klogskab, hvormed de ærede Herrer allerede forud have ſøgt at gjøre ſig Plads fri til den ſtore Konflikt, derved at de have forlænget den midlertidige Finantslovs Varighed fra een til tre Maanedes. Være vi den Dag i nogen Tvivl om den egentlige Betydning af hint Endringsforſlag, der blev ſaa lidt motiveret, maa det i alt Fald nu ſtaa os ganſke klart, at Forſla-

get var fremkaldt ved Omſet om at gjøre Plads fri for en meget ſtor Bevægelse, og at man allerede den Gang havde i Sinde at foretage det Skridt, ſom nu foreligger, i hvilket jeg overhovedet maa ſe et Stadium i en for lang Tid ſiden lagt og med ſtor Udholdenhed faſtholdt Felttogsplan imod Regjeringen. Vi have haft i de forløbne Dage en Række af ikke mindre end ſyv Dagsordener, og da de alle kunne ſiges at danne Bræmſerne til det ſtore Skridt, ſom der nu er Tale om, ſkal jeg tillade mig at dvæle lidt længere ved de Punkter, ſom der vare bragte under Forhandling, ſelvſølgelig uden at jeg i mindſte Maade ſkal komme ind paa de paa-gjældende Loves Detail, men dog ſøgende at finde ud af dem de almindelige Grundtræk, ſom maa ſiges at ligge til Grund for den Optræden, ſom ſkeltallet i denne Sal nu har beſluttet ſig til. Den første af Dagsordenerne, forſkjellig i ſin Form fra de øvrige, knyttede ſig til et Forſlag om, at Thinget ſkulde opfordre Juſtitsminiſteren til at give viſe Oplyſninger vedrørende den ſtore ſocialiſtiſke Sag. Denne Sag har været inde for Folkethinget og dog ikke været inde for det; den har været behandlet i et Udvalg, den har været gjort til Gjenſtand for Drøftelse og Beſlutning her i Salen, men beſtandig har det dog kun været den alleryderſte Udfant af Territoriet, ind paa hvilket man har vovet ſig. Det har været rent formelle Betragtninger, ſnart vedkommende den ene ſnart den anden Side af Sagen, ved hvilke man har opholdt ſig, medens man har ſhyet at gaa ind paa det Omraade, hvor man for Alvor ſkulde ſige ſin Mening om Realiteten af denne Sag. Den Beſlutning, ſom den Dag var fremme, og den Diskuſſion, ſom blev ført, baade før og efter at de forſkjellige Forſlag til Dagsordener vare fremsatte, havde helt igjennem en imod Regjeringen afgjort fjendtlig Karakter, og dette knyttede ſig ikke alene til det Brev, ſom i Sagen var ſkrevet fra Miniſteriet til Udvalget, og ſom næmſt var Gjenſtand for Udtalelſer, men det var knyttet til Miniſteriets Optræden i det Hele, og de Herrer forhandlede dette ſtore Spørgsmaal, idet de med Styrke gjorde gjældende, at det var Rigsdagens Pligt at anſtille en omhyggelig Underſøgelse om Alt, hvad der kunde have Udſeende af og maatte ſenere kunde viſe ſig at være en Overtrædelse af Loven, fortrinſvis en Overtrædelse af Grundloven. Jeg har ikke Noget at indvende imod, at dette i høieſte Grad maa intereſſere Landets repræſentative Forſamlinger, og vel ogsaa, kan jeg ſige, ſærlig Folkethinget. Jeg havde troet, at der under denne Debat var kommet frem en Udtalelſe af Beſlagelse over den ſørgelige Forvildbeſe, ſom havde ledet Enkelte til ſaa langt at overſkride Omraadet for den frie Drøftelse, ſom er ſikket vort Land baade gjennem Preſſen og gjennem offentlige Forhandlinger, og ſom havde ført dem ind paa en Optræden, der alt ved første